

кога вѣковни джби, изъ тъмно прѣдгорие, пѣсенъ поематъ, кога стрѣмно раздоле съ трепетъ отпѣва и кога невнятенъ ромонъ поля оглася — и сѣкашъ: земя и небо въ пѣсенъ се вслушватъ, пѣсенъ поематъ, че младостъ и воля въ нея се чува... Загасне ли сѣтенъ лжчъ въ небето — невидима ржка се протяга изъ тъмни усои, притваря двери слѣдъ двери, до като прихлупи и надъ пролома тъмни канати. Тогазъ църковното клепало възвѣстява вечеръ: — откъснатъ се тихи самотни звѣнтения; извишили тополи край църковенъ дворъ тихо зашепватъ вечерна молитва и по камения мостъ до метакса се отекватъ бавно-измѣренитѣ стѣпки на бѣлобрадъ клисарь, който единчѣкъ е още буденъ въ село и чака да се отмѣтне тъменъ вуалъ въ небето, за да свѣтне царственъ куполъ съ безчетъ запалени кандила, свѣтнали като на полюлѣй прѣдъ праздникъ, че по звѣзди той врѣмето прѣдсказва и въ село какво ще се стуче гадае. — Недочакалъ да изгрѣе зорница, клисарьтъ първи възвѣстява съ черковно клепало, че работенъ день пакъ настава... И ей тукъ се отвори тѣжка порта заключена — и прискрибучатъ запрѣгнати кода; тамъ по друми издрѣнква извадено рало; отатѣкъ извѣнтятъ бѣли мѣнци, що ранобудна невѣста е нарамила на дълга кобилица прѣсна вода изъ стубелъ да налѣй; дочуе се проточено мукане на крава, сѣкашъ да подкани закѣснѣла стопанка вимето ѝ да издои, че малко теле я отъ трема задѣва — и раздвижва се пробудено село за нови грижи и нови трудове... Тамъ хората още вѣрватъ, че въ тъмни нощи-полунощи по хорища и друми вили бродятъ до пѣтляно врѣме; че кога се първи отрокъ отъ майчина утроба откъсне — орисници, литнали изъ телилийски усои